

Sygn. akt II AKa 238/20

Lublin, dnia 23 lutego 2021 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Beata Siewielec (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Agnieszka Pawłowska SA Mariusz Młoczkowski
Protokolant	st. sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale prokurator Kingi Aftyki

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2021 roku

sprawy **L. A.**, syna R. i J. z domu S., urodzonego dnia (...) w L.

oskarżonego o czyn z art. 310 § 1 kk w zb. z art. 310 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk
w zw. z art. 11 § 2 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 12 sierpnia 2020 roku, sygn. akt IV K 118/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- ustala, iż czyn przypisany w pkt 4 (zarzucany w pkt IV) oskarżony popełnił w okresie od 2 marca 2016r. do 9 marca 2016r. zaś dwie umowy pożyczki zawarł 2 marca 2016r.;
- czyn przypisany w pkt 9 (zarzucany w pkt IX) kwalifikuje z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 310 § 4 kk w zw. z art. 310 § 1 kk i art. 11 § 2 kk i na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk za ten czyn wymierza oskarżonemu na karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;
- w rozstrzygnięciu zawartym w pkt 15 z ciągu przestępstw eliminuje czyn przypisany w pkt IX;
- z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 13 (zarzucanego w pkt XIII) eliminuje przepis art. 294 § 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 300 /trzysta/ zł opłaty oraz 20 /dwadzieścia/ zł poniesionych wydatków;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. L. 1200 /tysiąc dwieście/ zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 238/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IV K 118/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzut I – obraży prawa materialnego w zakresie czynu IX 1. art. 310 § 1 kk – poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy weksel nie został podpisany przez wystawcę w zakresie czynu XIII 2. art. 294 § 1 kk - poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy pożyczka obejmuje kwotę 112 900zł a zatem oskarżony nie wyczerpał znamion art. 294 § 1 kk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zarzut II - obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, 5 § 2 kpk, 7 kpk, 410 kpk i 424 § 1 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów, pominięcie istotnych okoliczności sprawy, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych a przejawiało się w:

1.w zakresie czynu I i IV

1. niewłaściwej oceny wyjaśnień Ł. A. co do zamiaru wprowadzenia C. P. w błąd co do chęci oraz możliwości zwrócenia pożyczonych pieniędzy, podczas gdy ocena wyjaśnień z uwzględnieniem osiągniętych przez oskarżonego dochodów prowadzi do wniosku, że na dzień zawarcia pożyczki miał zamiar oraz możliwość zwrócenia pożyczonych pieniędzy

2. niewłaściwej oceny dokumentu – weksla in blanco i uznaniu, że dokument ten uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, w sytuacji gdy bez uzupełnienia i przekształcenia w weksel zwykły nie uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej

2.w zakresie czynu II:

dokonaniu niewłaściwej oceny dokumentu – weksla in blanco i uznaniu, że dokument ten uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, w sytuacji gdy bez uzupełnienia i przekształcenia w weksel zwykły nie uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i przypisania sprawstwa z art. 310 § 4 kk

3.w zakresie czynu III: dokonaniu niewłaściwej oceny dokumentu – weksla in blanco i uznaniu, że dokument ten uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, w sytuacji gdy bez uzupełnienia i

przekształcenia w weksel zwykły nie uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i przypisania sprawstwa z art. 310 §2 i § 1 kk

4.w zakresie czynu V,VI,VII, VIII: dokonaniu niewłaściwej oceny wyjaśnień Ł. A. co do zamiaru wprowadzenia P. L. w błąd co do chęci oraz możliwości zwrotu pożyczonych pieniędzy, podczas gdy ocena wyjaśnień z uwzględnieniem osiągniętych przez oskarżonego dochodów prowadzi do wniosku, że na dzień zawarcia pożyczki miał zamiar oraz możliwość zwrotu pożyczonych pieniędzy

5. w zakresie czynu IX dokonaniu niewłaściwej oceny wyjaśnień Ł. A. co do zamiaru wprowadzenia J. K. w błąd co do chęci oraz możliwości zwrotu pożyczonych pieniędzy, podczas gdy ocena wyjaśnień z uwzględnieniem osiągniętych przez oskarżonego dochodów prowadzi do wniosku, że na dzień zawarcia pożyczki miał zamiar oraz możliwość zwrotu pożyczonych pieniędzy

5a.w zakresie czynu X - dokonaniu niewłaściwej oceny wyjaśnień Ł. A. co do nakłaniania J. K. do zniszczenia dokumentów związanych z proponowaną pożyczką, w sytuacji gdy oskarżony zaprzeczył by nakłaniał pokrzywdzonego

6.w zakresie czynu XI, XII - dokonaniu niewłaściwej oceny wyjaśnień Ł. A. co do zamiaru wprowadzenia M. I. w błąd co do chęci oraz możliwości zwrotu pożyczonych pieniędzy, podczas gdy ocena wyjaśnień z uwzględnieniem osiągniętych przez oskarżonego dochodów prowadzi do wniosku, że na dzień zawarcia

	pożyczki miał zamiar oraz możliwość zwrócenia pożyczonych pieniędzy 7.w zakresie czynu XIII - 1. dokonaniu niewłaściwej oceny wyjaśnień Ł. A. co do zamiaru wprowadzenia J. S. w błąd co do chęci oraz możliwości zwrócenia pożyczonych pieniędzy, podczas gdy ocena wyjaśnień z uwzględnieniem osiąganych przez oskarżonego dochodów prowadzi do wniosku, że na dzień zawarcia pożyczki miał zamiar oraz możliwość zwrócenia pożyczonych pieniędzy 2. dokonaniu niewłaściwej oceny dokumentu – weksla in blanco i uznaniu, że dokument ten uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, w sytuacji gdy bez uzupełnienia i przekształcenia w weksel zwykły nie uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i przypisania sprawstwa z art. 310 §1 w zb. z art. 310 § 2 kk 8.w zakresie czynu XIV - dokonaniu niewłaściwej oceny wyjaśnień Ł. A. co do podżegania C. P. do złożenia fałszywych zeznań, w sytuacji gdy oskarżony nigdy nie podżegał pokrzywdzonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Ad. Zarzut I 1) Rację ma skarżący, gdy wskazuje na obrazę prawa materialnego w zakresie czynu IX, zakwalifikowanego w zaskarżonym wyroku z art. 310 § 1 kk. Podpis wystawcy weksla, warunkuje ważność weksla w świetle prawa wekslowego. Brak zatem takiego podpisu oskarżonego		

jako wystawcy na dokumencie weksla in blanco, wręczonym pokrzywdzonemu i opatrzonym nieautentycznymi pieczęciami banku może być wartościowany co najwyżej jako karalne przygotowanie – czyli pierwsze stadium w pochodzie przestępstwa z art. 310 § 1 kk a nie, jak to przyjął Sąd Okręgowy, dokonanie tego przestępstwa.

W związku z tym, należało czyn zarzucany w pkt IX a przypisany w pkt 9 zakwalifikować z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 310 § 4 kk w zw. z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przepisy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 286 § 1 kk przyjąć za podstawę wymiaru kary.

Konsekwencją tej zmiany była potrzeba wyeliminowania z rozstrzygnięcia zawartego w pkt 15 z ciągu przestępstw czynu przypisanego w pkt. IX. Warunkiem przyjęcia ciągu przestępstw jest bowiem tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego z przestępstw spiętych klamrą ciągłości. Na gruncie art. 91 § 1 nie jest natomiast możliwe łączenie w jeden ciąg przestępstw przypadków, gdy jedno zachowanie wyczerpuje znamiona typu podstawowego a inne typu kwalifikowanego.

2) Zasadny jest także zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w XIII.

Trafnie wskazuje autor apelacji, iż sąd meriti niewłaściwie zastosował w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego Ł. A. w pkt XIII przepis art. 294 § 1kk, w sytuacji, gdy przedmiotem przestępstwa oszustwa na szkodę J. S. nie było mienie znacznej wartości, skoro nie

przekroczyło kwoty 200 000 zł (art. 115 § 5 kk). Pożyczka dotyczyła kwoty 112 900 zł a zatem oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał podstawowy (a nie kwalifikowany) typ przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk.

Z tych względów należało z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XIII wyeliminować przepis art. 294 § 1 kk.

Ad. Zarzut II

Oдноśnie sformułowanych w pkt II – ppkt 1 .2, 2, 3, 7.2 zarzutów dotyczących czynów z pkt I i IV, II, III, IX, XIII w zakresie, w jakim skarżący kwestionuje dokonaną przez sąd meriti ocenę dokumentu – weksla in blanco polegającą na uznaniu, że dokument ten uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej, a tym samym jest przedmiotem ochrony art. 310 § 1 kk.

Na wstępie, zauważyć należy, kwestia charakteru prawnego weksla in blanco w kontekście realizacji znamion przedmiotowych przestępstwa określonego w art. 310 KK była wielokrotnie przedmiotem rozważań w nauce prawa karnego i orzecznictwie sądowym i prezentowane były w tej materii rozbieżności interpretacyjne dotyczące tego, czy weksel niezupełny (in blanco) stanowi przedmiot ochrony przepisu art. 310 kk.

Dominującym jednak jest pogląd, który Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę w całości podziela, że weksel in blanco może być przedmiotem przestępstwa z art. 310 § 1 KK, jako dokument uprawniający do otrzymania

sumy pieniężnej (Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 21 marca 2007 r. I KZP 2/07, OSNKW 2007 nr 4, poz. 31)

Weksel in blanco (niezupełny), jako dokument potwierdzający istnienie prawa majątkowego, jest papierem wartościowym dającym podstawę do otrzymania pieniędzy, a zatem jest dokumentem uprawniającym do otrzymania sumy pieniężnej, o którym mowa w art. 310 § 1 k.k. Gwarancyjny charakter weksla in blanco nie pozbawia go charakteru papieru wartościowego tym bardziej, że po prawidłowym jego wypełnieniu stanowi on samoistne źródło zobowiązania.

W świetle całokształtu materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że opatrzenie przez oskarżonego dokumentu weksla pieczęciami banku oraz parafami jego pracowników w miejscu dla poręczyciela dowodzi, że intencją oskarżonego było stworzenie fałszywych dokumentów o takich cechach, które wskazywałyby na to, że są to autentyczne dokumenty gwarantujące dodatkowe zabezpieczenie weksla, wzmacniające zobowiązanie z weksla i odpowiedzialność banku w związku z zawieranymi umowami pożyczek.

Nie wyłącza odpowiedzialności z art. 310 § 1 k.k. również to, że podrobiony na wekslu zapis nie był elementem warunkującym ważność weksla. Podrobienie podpisu poręczyciela wekslowego tworzy bowiem fałszywy obraz zobowiązania wekslowego w części dotyczącej poręczenia wekslowego, co wywołuje lub może wywołać skutki prawne w sferze obrotu gospodarczego pomiędzy

uczestniczącymi w nim podmiotami. Sfałszowanie podpisu poręczyciela uznać należy za tożsame ze sfałszowaniem weksla, a zatem za czyn realizujący znamiona art. 310 § 1 k.k.

Z tych względów, Sąd trafnie ustalił, że przedmiotem czynności wykonawczej przypisanych oskarżonemu czynów w pkt I, II, III, IX, XIII były weksle in blanco, które są dokumentami uprawniającymi do otrzymania sumy pieniężnej, w rozumieniu art. 310 §1 k.k. Przeciwna teza skarżącego, jakoby weksel in blanco nie korzystał z ochrony prawnej art. 310 § 1 k.k. jest zatem błędna.

Oдноśnie sformułowanych w pkt II – ppkt 1.1, 4.1, 5.1, 6.1, 7.1 zarzutów dotyczących czynów z pkt I i IV, V, VI, VII, VIII, IX, XI, XII, XIII w zakresie, w jakim skarżący kwestionuje dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego dotyczących towarzyszącego mu zamiaru oraz możliwości zwrócenia pokrzywdzonym pożyczonych pieniędzy,

przypomnieć należy, że Ł. A. w wyjaśnieniach, złożonych pod koniec postępowania sądowego sam przyznał, że w jego interesach już w grudniu 2014r.- sierpniu 2015r. nastąpiło „największe tąpnięcie” i popadł w kłopoty finansowe, ponieważ stracił kwotę 800 000 zł (k. 1912). Mimo to zawierał kolejne umowy pożyczek, często nie spłacając poprzednich. Z zeznań pokrzywdzonych wynika, że o swojej sytuacji nie informował pożyczkodawców. Zataił rzeczywistą sytuację finansową, zapewniając kontrahentów o przyszłych zyskach,

znacznie większych aniżeli te, które mogliby uzyskać z produktów bankowych. Kreował mylne wyobrażenie o możliwościach spłaty zobowiązań w określonych w umowach terminach, podczas gdy w rzeczywistości zwrot pożyczek uzależniał od przyszłych, wątpliwych i niepewnych inwestycji. Co więcej, na prowadzenie tak rozległych i dochodowych inwestycji nie posiadał żadnych dowodów, zaś po rzekomej utracie pieniędzy nie podjął nawet działań prawnych celem ich odzyskania. Akcentowana przez obrońcę perspektywa intratnych przedsięwzięć roztaczana przez oskarżonego pod koniec postępowania sądowego nie wydaje się być zatem wiarygodna.

Bezsporne jest i to, że w ramach przestępczej działalności oskarżony wykorzystywał zaufanie stałych, wieloletnich klientów banku, jakim cieszył się jako dyrektor oddziału w G. B.. Podrabiając weksle in blanco, poprzez ich opatrzenie w miejscu poręczenia za wystawcę nieautentycznymi pieczęciami kasowymi G. B. oraz fałszywymi podpisami pracowników banku a następnie wręczając wraz z umową pożyczki i deklaracją wekslową poszczególnym pokrzywdzonym działał w celu stworzenia fałszywego przekonania, że spłata zaciąganych pożyczek gwarantowana jest dodatkowo przez bank. Odmienne w tej mierze twierdzenia oskarżonego jawią się jako całkowicie nieprzekonujące, zwłaszcza że trudno w świetle zasad logicznego rozumowania znaleźć jakiegokolwiek inne racjonalne wyjaśnienie tak podejmowanych przez oskarżonego działań.

Sprzeczne z treścią ujawnionych dowodów jest zawarte w

uzasadnieniu apelacji twierdzenie obrony, jakoby oskarżony każdorazowo informował pożyczkodawców o możliwym ryzyku związanym z umową. Gdyby nawet przyjąć, że pokrzywdzeni skłonni byli dla dodatkowych zysków przekraczających bankowe oprocentowanie podjąć wysokie ryzyko, to nie ulega wątpliwości w świetle ich zeznań, że nie mieli wiedzy o rzeczywistej sytuacji finansowej oskarżonego. Nieprawdziwe jest też twierdzenie, iż oskarżony nie dążył do kumulacji swoich zobowiązań. Wszak z wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonych jednoznacznie wynika, że częstokroć na poczet nowo zawieranych umów pożyczek zaliczane były wcześniejsze jeszcze niespłacone, również takie których termin płatności jeszcze nie upłynął.

Oceny prawnej zachowania Ł. A. nie podważa również to, że pokrzywdzeni motywowani byli chęcią ponadprzeciętnego zysku. Dla bytu przestępstwa z art. 286 § 1 kk istotny jest bowiem zamiar kierunkowy sprawcy, a nie poziom profesjonalizmu czy motywacja pokrzywdzonych. Nie ma znaczenia dla bytu przestępstwa oszustwa, również i to czy pokrzywdzeni mogli sprawdzić wiarygodność sprawcy i wykryć podstępny charakter jego zabiegów.

Reasumując, w pełni podzielić należy dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów i wyprowadzone z niej wnioski co do istniejącego po stronie oskarżonego zamiaru oszustwa i braku możliwości spłaty zobowiązań a także zaprezentowaną w uzasadnieniu ocenę prawną weksli in blanco, jako stanowiących

przedmiot przypisanych mu przestępstw z art. 310 § 1 kk.

Oдноśnie czynów z pkt X i XIV

Zarzut dokonania dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków J. K. i C. P. sformułowany w pkt II.ppkt 5.1 i 8.1 apelacji jest bezzasadny.

Podstawę faktyczną wyroku w zakresie przestępstw przypisanych Ł. A. w pkt X i XIV stanowiły zeznania pokrzywdzonych J. K. i C. P.. Dowody te Sąd Okręgowy obdarzył wiarą, zaś skarżący nie wykazał, by dokonując takiej ewaluacji tychże dowodów orzekający w pierwszej instancji sąd naruszył zasady logiki, wiedzy czy życiowego doświadczenia. Z samego zaś faktu, że oskarżony w swych wyjaśnieniach podawał odmiennie i zaprzeczał stawianym mu zarzutom nie można jeszcze wnioskować o niewiarygodności tych dowodów i naruszeniu przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów, o jakiej mowa w art. 7 kpk.

Podważanie dowodów jedynie na tej podstawie nie mogło zatem przynieść oczekiwanego przez skarżącego skutku, zwłaszcza że poza polemicznym negowaniem stanowiska sądu autor apelacji na potwierdzenie zarzutu nie przywołuje żadnych przekonujących argumentów.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia większości zarzutów sformułowanych w apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie w zakresie winy i kary za wszystkie przypisane Ł. A. przestępstwa.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zdecydowanej większości zarzutów sformułowanych przez obrońcę i prokuratora we wniesionych apelacjach, za wyjątkiem tych, które skutkowały wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
1. Ustalenia w zakresie czynu przypisanego w pkt 4 w ramach czynu zarzucanego w pkt IV w zakresie daty jego popełnienia, poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił go w okresie od 2 marca 2016r. do 9 marca 2016r. zaś dwie umowy pożyczki zawarł 2 marca 2016r.;	

2. W zakresie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego w pkt IX a przypisanego w pkt 9 poprzez zakwalifikowanie tego czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 310 § 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w konsekwencji zmiana w zakresie podstawy wymiaru kary poprzez przyjęcie za podstawę przepisów art. 14 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 286 § 1 kk . 3. Zmiana w rozstrzygnięciu zawartym w pkt 15 polegająca na wyeliminowaniu z ciągu przestępstw czynu przypisanego niniejszym wyrokiem w pkt 9. Konsekwencją tych zmian była też potrzeba wymierzenia kary za czyn w pkt 9.; 4. W zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt XIII poprzez wyeliminowanie przepisu art. 294 § 1 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmian z pkt 2,3,4 omówione zostały przy ocenie zasadności zarzutów zawartych w apelacji obrońcy. Zmiana w pkt 1 nastąpiła na skutek częściowego uwzględnienia (w zakresie zarzutu z pkt 1) apelacji prokuratora.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III i IV	Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk z uwagi na nieuwzględnienie środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy. Od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

7. PODPIS		

SSA Mariusz Młockowski	SSA Beata Siewielec	SSA Agnieszka Pawłowska
